

dr. Pavle Bohinc, mag. farm.

*Zaslужni profesor
Univerze v Ljubljani*

Univerza
v Ljubljani

Fakulteta
za farmacijo

V spomin na plemenito delo zaslužnega profesorja Pavla Bohinca smo v avlo Fakultete za farmacijo postavili portret v bronu, delo samostojne umetnice Alenke Vidrgar.

Kiparka Alenka Vidrgar je bila rojena leta 1958 v Ljubljani. Končala je študij na Pedagoški akademiji in se nato vpisala na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 1982 je diplomirala na Oddelku za kiparstvo pri profesorju Slavku Tihcu in profesorju Dragu Tršarju z izbirnimi programi: vizualna komunikacija, grafika in keramika. Pri profesorju Tihcu je vpisala podiplomski študij kiparstva in ga leta 1984 pri profesorju Tršarju tudi končala. Za teoretično nalogo si je izbrala teorijo fotografije pri profesorju Tomažu Brejcu. Živi in dela kot samostojna umetnica.

Svoje delo je do sedaj predstavila na več kot 35 samostojnih razstavah v Sloveniji in tujini, sodelovala na številnih skupinskih razstavah, v kiparskih kolonijah doma in zunaj meja, nekatere je tudi sama vodila in organizirala, napisala dva učbenika o kiparstvu, prejela sedem pomembnejših nagrad in priznanj ter ustvarila zajeten opus kiparskih del.

V Ljubljani, 25. september 2003

Paul Job,

Profesor Pavle Bohinc se je rodil v Ljubljani (1911), kjer se je tudi šolal in se po maturi najprej vpisal na slavistiko Univerze v Ljubljani. Gimnazijska leta so mu namreč vzbudila željo za študij jezikov in literature. Kljub temu ga je družinska tradicija kasneje popeljala na študij farmacije v Zagreb, kjer je opravil tirocinij (1931) in leta 1934 diplomiral. Najprej se je posvetil delu v očetovi lekarni na Mirju v Ljubljani kot receptarius in laboratorius, po končani drugi svetovni vojni pa je z vso vnemo in navdušenjem

sodeloval pri organizaciji slovenskega farmacevtskega šolstva: najprej srednjega (1946), nato še visokega (1960). Pri obeh je v izredno težkih razmerah opravil pionirsko delo: kot ravnatelj Srednje farmacevtske šole oziroma predstojnik Oddelka za farmacijo. Kljub pogosti nenaklonjenosti pristojnih posameznikov za eno in drugo vrsto izobraževanja se je dr. Pavle Bohinc vztrajno in

požrtvovalno bojeval za svojo farmacevtsko stroko, saj se je zavedal, da teh kadrov v Sloveniji primanjkuje. Na Srednji farmacevtski šoli je bil ravnatelj (do leta 1962) in hkrati poučeval predmete biologija, farmakognozija in galenska farmacija (farmacevtska tehnologija). V tem obdobju je honorarno sodeloval v raziskovalnem oddelku tovarne zdravil Lek. Pomemben je njegov prispevek pri pripravi ekstrakcijskega postopka za rutacid ter raziskovalno delo pri pridobivanju in kontroli koncentriranega bolhačevega ekstrakta.

Ko je potreba po popolnem visokošolskem študiju farmacije v slovenskem prostoru leta 1960 postala uresničljiva, je bil dr. Pavle Bohinc skupaj z dr. Dušanom Karbo izvoljen v naziv honorarnega, leto pozneje pa stalnega višjega predavatelja na takratnem Farmacevtskem odseku Oddelka za kemijo na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo Univerze v Ljubljani. Dr. Bohinc je zasnoval, predaval in vodil vaje iz predmeta galenska

farmacija, kot se je takrat imenovala današnja farmacevtska tehnologija I.

Svoje pedagoško delo je povezoval z raziskovalnim delom in leta 1965 uspešno obranil disertacijo z naslovom "Prispevki h kemizmu *Ilex aquifolium* L." s katero je dosegel naziv doktorja kemijskih znanosti.

Za izrednega profesorja je bil izvoljen leta 1969, za rednega pa leta 1975. Med tem je leta 1972 z velikim veseljem prevzel vodenje Katedre za farmakognozijo in ta predmet tudi predaval, saj so bile zdravilne rastline vedno njegovo najljubše področje.

Njegovo delo je obširno: številne opravljene raziskovalne naloge na področju farmacevtske tehnologije in farmakognozije, samostojne publikacije, med katerimi sta poleg skript iz predmetov galenska farmacija (farmacevtska tehnologija) in farmakognozija za študente farmacije posebej zanimivi Slovenske zdravilne rastline in Esej o psihi in psihotropnih učinkovinah, pa še mnogi znanstveni in strokovni ter poljudnoznanstveni članki. Vedno se je rad odzval povabilom za predavanja v farmacevtskih, tudi medicinskih in bioloških krogih. Med številnimi priznanji in odlikovanji, ki jih je prejel, mu je bilo eno najljubših najvišje priznanje za slovenske farmacevte – Mina rikovo

odličje, ki mu ga je leta 1977 za njegovo nesebično strokovno delo podelilo Slovensko farmacevtsko društvo. Vsekakor je treba omeniti, da je bil leta 1961 odlikovan z redom dela s srebrnim vencem, leta 1978 pa z redom dela z zlatim vencem.

Prof. Bohinc je bil od leta 1971 do 1973 predsednik Sekcije za farmacevtsko tehnologijo Zveze farmacevtskih društev Jugoslavije. Številne kolege, prijatelje in sodelavce ni imel le v Sloveniji, pač pa po vsej tedanji Jugoslaviji, na fakultetah, inštitutih in v tovarnah. Posvetovanja s področja zdravilnih rastlin, ki jih je prof. Bohinc organiziral kot vodja Sekcije za zdravilne rastline pri Slovenskem farmacevtskem društvu, niso bila znana le po visoki strokovni ravni in multidisciplinarnosti, ampak tudi po kolegialnem, prijateljskim druženju.

Svoje bogato znanje tako na področjih farmacevtske tehnologije in zdravilnih učinkovin biogenega izvora je profesor Bohinc velikodušno razdajal številnim učencem. Pomagal je študentom pri diplomah ali izdelavi raziskovalnih nalog, kot je desetletja priljubljena "Krkina nagrada", magistrandom in doktorandom, mlajšim sodelavcem, raziskovalcem v farmacevtski industriji in na inštitutih, pa ne le

farmaceutskih. Dolgoletni mentor diplomskih, magistrskih in doktorskih komisij je tako obogatil farmacevtsko stroko z več generacijami strokovnjakov.

S posebno hvaležnostjo in simpatijo se ga spominjamo njegovi učenci in nasledniki na sedanji Fakulteti za farmacijo, posebej na Katedri za farmakognozijo in na Katedri za farmacevtsko tehnologijo.

Na svoji poklicni poti se je profesor Bohinc na zahtevo stroke kar nekajkrat moral lotiti stvari povsem pionirsko. Vedno je izziv sprejel brez obotavljanja in z veliko odgovornostjo, saj je bil svoji stroki dosledno predan. Njegova goreča želja se mu je izpolnila, ko je lahko prevzel Katedro za farmakognozijo. Kot njegova dolgoletna sodelavka sem občudovala in cenila profesorjevo širino in sposobnost, da je zlahka presegal ozkosrčnost in nerazgledanost ljudi, ter njegovo neizmerno strpnost, ki zanj ni vedno prinašala samo ugodnih rešitev. Pred mnogimi leti, ko je bila sedanja Fakulteta za farmacijo še v začetni fazi razvoja, se je že zavedal, kako pomembno je povezovanje njenih pedagogov in raziskovalcev s kolegi v tujini, ki je povečevalo njeno prepoznavnost in uveljavljenost.

Spodbujal nas je, da smo se v tistih res pionirskih časih pogumno lotevali prehoda iz anonimnosti in tudi uspeli. S ponosom je ob 30-letnici visokošolskega študija farmacije na Univerzi v Ljubljani oktobra 1990 lahko ugotovil doseženo raven in svoj delež pri tem. Kako zelo ponosen bi bil šele danes.

Njegovo delo na univerzitetnem študiju farmacije na Univerzi v Ljubljani je bilo posebej priznано z leta 1982 podeljenim nazivom zaslužnega profesorja.

Skromen in prijazen, pronicljiv in vztrajen, široko razgledan humanist, vedno in vsakomur pripravljen pomagati, in to ne le po strokovni plati, ostaja profesor Bohinc eden tistih slovenskih farmacevtov, ki se ga bo vsa slovenska farmacevtska stroka vedno s spoštovanjem spominjala. V prav posebnem spominu bo profesor Pavle Bohinc ostal vsem svojim nekdanjim, sedanjim in bodočim kolegom na Fakulteti za farmacijo, ki ji je z oporoko v njeni neposredni bližini zapustil prijazno lekarno Mirje z željo, naj opravlja vlogo študijske lekarne.

zaslužna profesorica

dr. Jelka Šmid-Korbar